

erőszak arra a tragikus mozzanatra hivatott irányítani a figyelmet, hogy a robbanás nemcsak az élet lehetőségeitől fosztotta meg az embereket, de az egymáshoz való emberi viszonyulás lehetőségétől is. A szerelmeskedés a világnak ebben a megmaradt formájában, véglények között, természetes, hogy lehetetlen. Kettéhasadt tehát a férfi, két különálló lényre, melyek közül egyik alkalmas a szerelemre, de nemzőképtelen, a másik, a potens viszont nem képes a szerelem érzésére, így egyik sem méltó arra, hogy a nő társa legyen. Itt (is), a szexualitás síkján is meghozatik tehát a nő halálos ítélete. De abba is hagyom, nem az én dolgom a saját munkám elemzése. Lezárásként: a drámában, tehát a színpadon, a szexualitásnak épp annyi helye van, amennyi bármilyen más forma jelentkezésének. Nem látom veszélyesebbnek vagy kártékonyabbnak a szexualitást a színpadon, mint ha sokat isznak vagy esznek, netán moralizálnak a darabban. És ami a legfontosabb: a szexualitás eszköz, amit a drámaszerző köteles alkalmazni, ha emberi viszonyokkal foglalkozik a művében, feltéve, ha a szereplőinek van neme, és van nemisége.

Halász Katalin

